

at tjenestemænd ikke af frygt for at komme til at stå uden bolig skulle afholde sig fra at søge stillinger, som det også måtte være i det offentliges interesse, at de opnåede. Dette hensyn kan dog næppe føre videre end til at søge sikret, at personer, der som følge af forflyttelsen opgiver en bolig, får adgang til at blive godkendt i tilflytningskommunen, og i andre tilfælde vil det kunne virke ubilligt, at de pågældende tjenestemænd kan få lejlighed forud for lejlighedssøgende i kommunen, som opfylder de normale betingelser for at opnå en lejlighed. Man har derfor foreslået, at det gøres til en betingelse for reglens anvendelse, at den pågældende tjenestemand eller funktionær i sin hidtidige opholdskommune har haft en selvstændig lejlighed, som bliver ledig.

Da forståelsen af begrebet „offentlig eller privat tjeneste- eller funktionær bolig“ i bestemmelsens stk. 4 har givet anledning til tvivl hos boliganvisningsudvalgene, hvor der har været en tilbøjelighed til at forstå ordet „bolig“, som kun omfattende egentlige lejligheder, men ikke enkeltværelser, har man udtrykkeligt angivet, at både en lejlighed og et værelse i denne henseende må anses for en bolig, hvilket er fastslået i retspraksis. Spørgsmålet har navnlig haft betydning for sygeplejersker, der på grund af alder eller svagelighed er afskediget fra stillinger på et hospital, hvor de under deres ansættelse har haft bolig i form af et værelse. Sådanne personer ville det ikke være rimeligt at stille dårligere end andre afskedigede tjenestemænd, der har måttet fraflytte en tjenestebolig.

Efter de hidtidige regler har der ikke været nogen begrænsning med hensyn til størrelsen af den lejlighed, som pågældende skulle godkendes til. Af hensyn til en rimelig udnyttelse af boligmassen har man imidlertid fundet det rigtigt at foreslå, at forslaget om udlejningen til pågældende, såfremt denne er en enlig person, kun skal godkendes, hvis lejligheden ikke er på mere end 2 værelser, eller såfremt dette er tilfældet, dog ikke er større end den lejlighed, pågældende har måttet fraflytte.

Endelig har man for at fremme flytninger, der kan føre til en bedre udnyttelse af boligmassen, foreslået, at forslag fra en udlejer om udlejning til en lejlighedssøgende, der frigør en større lejlighed, vil være at godkende.

Til § 141.

Bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2, nr. 1 svarer til L. F. 1948—50 § 141, stk. 1 og stk. 2, nr. 1.

Adskillige styrelsesgrene anvender til deres personale ikke egentlige tjenesteboliger, men stiller lejligheder til rådighed for de i tjenesten ansatte på udlejningsbasis, dog således at lejemålet er betinget af tjenesteforholdet på en sådan måde, at lejemålet skal ophøre i tilfælde af tjenesteforholdets ophør. Da det vil være nødvendigt for vedkommende styrelse af hensyn til varetagelsen af sine funktioner at kunne anvende sådanne lejligheder til bolig for de hos styrelsen ansatte på samme måde, som tilfældet er med egentlige tjenesteboliger, har man foreslået, at disse boliger i henseende til reglerne om boliganvisning stilles på samme måde som de egentlige tjenesteboliger.

Efter de gældende regler er lejligheder, der anvendes som private tjenesteboliger, ikke undtaget fra reglerne om boliganvisning, medmindre de allerede anvendtes som private tjenesteboliger den 23. maj 1946. Dette medfører bl. a., at virksomheder, der f. eks. af hensyn til sikringen af den fornødne arbejdskraft ønsker at opføre boliger for deres arbejdere, ikke kan være sikre på, at boligerne vil kunne forbeholdes disse. For at undgå at dette forhold skal afholde virksomheder fra at tilvejebringe boliger for deres arbejdere, uanset at tilvejebringelsen af sådanne boliger ud fra et samfundsmæssigt synspunkt ville være ønskelig, har man foreslået, at alle private tjenesteboliger undtages fra reglerne om boliganvisning, så længe de anvendes til nævnte formål.

Endelig har man i overensstemmelse med et fra grundejerside fremsat ønske foreslået, at lejligheder, der ikke står i umiddelbar forbindelse med et forretningslokale, men har været udlejet i forbindelse med dette siden 23. august 1945 (datoen for ikrafttrædelsen af loven om boliganvisning af 22. august 1945) undtages fra reglerne om boliganvisning. Man har fundet en sådan bestemmelse rimelig, da det må erkendes, at driften af vedkommende forretning ofte på afgørende måde vil være afhængig af, om indehaveren kan disponere over en lejlighed i umiddelbar nærhed.

Til § 143.

Ved gennemførelsen af lov nr. 141 af 31. marts 1949 om boliganvisning udgik den i den tidligere boliganvisningslovgivning, jfr. senest lov nr. 248 af 31. maj 1947 § 14, stk. 2, indeholdte bestemmelse om, at udvalget kan træffe aftale med sammenslutninger af grundejere og lejere om samarbejde vedrørende boliganvisningen. Fra grundejerside er denne bestemmelse ønsket